

1577 2. Beh. af Forsl. t. Finanslov f. Finanssaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1578

ligger Noget bag ved, forekommer mig dog at være for Meget af det Gode. Der er givet det ærede Medlem Svar paa, hvad den store Masse vil sige. Det er vel sagtens Bælgerfolkets i Almindelighed, det ærede Medlem mener med Massen. Naar han mente, at vi for et saa konstitutionelt Skridt som dette, for Anvendelsen af dette Middel for at værne om vor konstitutionelle Ret, ikke skulde finde Billigelse hos „mere naive og umiddelbare Politikere,“ vil jeg gjerne tro, det kan være sandt, og jeg vil f. Ex. antage, at der er mange af den Slags her i Kjøbenhavn, navnlig paa første Sal, blandt dem, der søge Theatret og deslige, hos hvem vi ikke ville finde Billigelse. Vi henvende os imidlertid ikke til „mere naive og umiddelbare Politikere;“ de Folk, vi ere sendte herind af, ere jevne, fornuftige Mænd, som uden Fortolkninger og Overfortolkninger meget godt kjende det Grundlag, hvorpaa hele vor Forfatning hviler, og de ville ganske vist nok kunne forstaa en saa simpel Ting som den, hvorom der her er Tale. Dernæst henvendte det ærede Medlem sig til os med nogle Ord af Monrad om, hvad en Negtelse i den her omhandlede Forstand var; at vi vel kunde have konstitutionel Ret dertil, men at det var et Spørgsmaal, om det var konstitutionelt forsvarligt og rigtigt. Ja, det er sandt; det er et Spørgsmaal, som er Gjenstand for subjektiv Bedømmelse, om Noget er forsvarligt og rigtigt, men det, at et Mindretal finder Noget mindre forsvarligt eller rigtigt, kan desværre ingenlunde omstøde Flertallets Berettigelse til at beslutte eller Virkningen af Beslutningen. Monrad bruges saa ofte, og det er naturligt, thi han har havt betydelig Del i vor Forfatnings Udvikelse, men jeg tør dog maaske her slaa to Fluer med eet Smæk. Jeg mener, at jeg for det ærede Medlem vil fremvise to af hans Bemærkninger, Monrad og det ærede fraværende Medlem for Kjøbenhavn (Vilse), og vi skulle da høre, hvad de udtale, som kan henføres til, hvad der her foreligger. Det fraværende ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds siger nemlig — det findes i Rigsraadsstidenden —: „Jeg tror, at det er meget rigtigt og slaaende, naar Monrad sagde, at i finansielle Stridigheder imellem Folkethinget og Landsthinget, har den Afdeling Magten, som siger Nei — den kan nemlig, paa Grund af sin Stilling, drive det saa vidt, at den anden Part i de fleste Tilfælde bliver nødt til at give efter.“ Det er nu os her, som sige Nei. Jeg forstaaer ikke, hvorledes der netop fra det ærede Medlem

og fra flere ærede Talere kan fremkomme disse Uttringer om Spyd, der vender sig imod vort eget Bryst. Hvad er det for nogle Trudsler? Hvad gjælder det? Betyder det, at de Herrer mene, at det Ministerium, de ville støtte, vil begaa noget Galt imod vor Forfatning, hvis det ikke faar sin Billie, hellere end at gaa sin Vej? De tale om at vende Spyd imod os. Lad os dog faae det trukket frem, hvad de true med. At vi staa her jevnt hen i vor lovlige Ret og negte en Bevilling til en Minister, som vi tro ikke bør have den, er en ganske simpel Ting, er Noget, som foregaar i enhver parlamentarisk Forsamling i den hele Verden, hvor Ministeriet da ganske naturligen gaar sin Vej, naar det har faaet en saadan Afstemning imod sig. Det ser man allevegne, men her møder man med et andet Sprog, saa forvænt er man ved vor Laalmodighed. I Stedet for det simplet Konstitutionelle og Parlamentariske reiser man sig op og siger: Bogt Eder, ellers kommer et Spyd med Epidisen imod Eders Bryst? Lad os faae at se, hvad det er for Spyd, de ville jage i vort Bryst. De have troet, at de kunne holde os nede og holde os tilbage, eftergivende og tilfredsættende den Ret, vi skulle hævde paa vore Bælgeres Begne. Vi ville nu bede dem om at komme frem af det Dunkle, saaledes at vi se, hvad der ligger i disse Talemaader. Have de Noget at betyde, saa betyde de vel, at de Herrer ville have, at Forfatningen skal brydes, naar de ikke faae deres Billie; men jeg kan ikke tro, at Nogen har det i Sinde, og jeg tror, at Ministeriet aldeles Intet har at betænke sig paa, naar det ser, at det enten maa gaa sin Vej eller gjøre noget Uovligt. Jeg betvivler, at den høitærede Minister et Dieblis vil betænke sig; ja, det vilde være en Fornærmelse at tvivle derom. Jeg tvivler heller ikke om, at de Herrer i samme Silling vilde vælge det Samme, men hvorfor da de Talemaader? Tro de, at de tale til Børn? Skulde der sigtes til provisoriske Finanslove, maa de Herrer selv erkjende, at det ligger aldeles udenfor Grundloven. Lad dem henvende sig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad), han kan mere eftertrykelig og mere grundig end jeg vise dem, at derom kan der aldrig være Tale, thi det er Grundlovsbrud. Der blev dernæst talt om Konflikt, dels af det ærede Medlem for Viborg Amt (Klein) og dels af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scaevnius), og det sidste ærede Medlem tilføiede, at Konflikten kan blive i høi